

## Zwaar van sneeuw – 2

Met ruime bochten waarlangs vroeger ooit de boerenkar omlaagging, komt het sindsdien ongebruikte pad uit bij een ruïne, omgeven door een haag van hoge eiken. Dicht ernaast wat een boomgaard geweest moet zijn en een verzakte schuur, overwoekerd, rijk aan vogelnesten, de windvaan links naar voren gebogen, nog steeds een richting aanduidend, nu echter onbepaald.

zomaar in de nacht  
stak de wind op – of iemand  
erop zat te wachten

\* \* \*

Hier heeft Mathilde met mij afgesproken, een week voordat zij naar Tasmanië verhuist, met haar dochter. Zij gaat naar haar huidige man, natuurbeheerder in een weids en streng beschermd gebied. Hij is een groot kenner van de beruchte Tasmaanse duivel, een bruto buideldier. Hij schrijft er beeldend over.

Het doet haar nog steeds ontzettend zeer hier weg te gaan, zij houdt van deze plek met afwisselend uitzicht over dalen en valleien, deze verzonken omgeving in Limburg.

Ik kwam hier ooit terecht tijdens een sneeuwstorm, mocht (amper twintig) overnachten en bleef een kleine week. Ik was in die tijd onderweg om 'gisteren' te leren vergeten zonder te ontkennen; ik trachtte voor de ander een aanvaardbaar *personage* te worden.

alleen, zonder vriend,  
in het moeras geworpen –  
deze wintermaan

Roseki, 1870-1918

Haar moeder vond 'wij samen' maar niets: 'deugnieten nog'. Zij hield ons in de gaten met het idee dat het hielp. Wij hadden een overweldigende week, bijna een week al die tijd samen; en ik ging; zij zwaaide mij uit.

Wij lopen nu steeds weer hand in hand, niet verlegen maar elkaar ook niet onttend, en vertellen, zij tot in de meest opmerkelijke details. Veel ervan is als nieuw voor me; zo kijk ik haar aan en glimlacht zij bedeesd terug.

Maar toch, ik weet heel goed wat er in me omgaat; zie dat ook bij haar.

Tja, best mogelijk  
dat je niet meer van me houdt,  
maar wil je komen  
om de oranjebloesem,  
vol in bloei, naast mijn voordeur ...

Anoniem, 300-1000 AD



PhotoMind: Pierre Emanuel

Oblomov heeft weinig kijk op zichzelf, laat staan op een ander; ja, zijn vooroordelen legt hij bij hen neer; menig keer de reden van zijn verveling tijdens het banket, de bekende, slepende wandelingen door het winters landschap, het rituele maar spanningsloze kaartspel. Geen dierbare vertrouwdheden tussendoor. Toenaderingen weert hij met een matte glimlach af. Vooral dat oneigenlijke, in feite verontrustende ervan.

Over de vlakten  
van tot diep ijs bevroren  
toen stromend water  
glijden zacht de schaduwen  
van verre manestrallen.

Genji's vrouw Murasaki tijdens zijn verbanning.

Oblomov duldt Zachar in zijn buurt, slechts omdat die - immers, alleen maar knecht - er alleen voor hem is, voor het onuitgesproken dat aangevoeld wordt omdat *die knecht* geen eigen leven heeft, leeft bij de gratie van zijn heer; en vooral dankzij zijn welwillende goedgezindheid en goedgeefsheid in leven blijft. Zachar is er, bestaat niet voor hem.

Die avond ziet hij  
- gehuld in een berenvel -  
de ijskristallen  
het hoge raam bebloemen;  
ook zijn staren in het niets.

\* \* \*

Mathilde stuurde mij één keer een brief; zonder adres; wel met een speciale serie postzegel. Zij schreef over hoe de witte velden in haar geest weer dat weidse groen kregen, over de lentedagen na onze winterweek die daar al alles van had - de vogels gingen kort erna nestelen. Over al die gewone en lentegebeurtenissen - maar die ondertoon ervan ... Over hoe de haag van hoge eiken dichtliep; haar het uitzicht vanuit haar slaapkamer ontnam.

Maar in het dieper groen wordend blad zag zij *ons samen*, ook in wat zij zich aan intieme voorstellingen erbij maakte.

Verlatend het waas  
dat opstijgt in de lente,  
zie de ganzen ginds;  
zij leerden om te leven  
in een land zonder bloemen.

Vrouwe Ise, ca. 935